

Lovforslaget, som angaar en Læmole ved Løkken. Jeg deler denne Betænkelse og er ogsaa i Tvivl om, hvorvidt Pengene til denne Mole vil være vel anvendte. Man faar i øvrigt ogsaa, naar man studerer Kommissionsbetænkningen, det bestemte Indtryk, at hvis det ikke var foreskrevet Kommissionen, at den skulde foreslaa en saadan Mole, vilde den ikke have gjort det. Imidlertid er dette Anlæg af ringe Betydning i Sammenligning med de to andre Spørgsmaal: en Havn ved Hirtshals og en større Havn ved Hanstholm, og kunde man nu enes om at fastslaa en Plan og at begynde paa Forarbejderne, saa snart Omstændighederne tillader det, til den ene af disse Havne, vilde det være et betydeligt Resultat, som sikkert vilde vise sig at være en lykkelig Udgang af mange Aars Tvivl og Betæneligheder.

Jeg har den Ære paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget.

Nørhave: Spørgsmaalet om Havneanlæg paa Jyllands Vestkyst til Ophjælpning af Fiskeriet har været fremme mange Gange til Forhandling i Rigsdagen, og fra alle Partier har man udtalt sig velvilligt overfor Lovforslag af denne Art. Naar intet Lovforslag hidtil er blevet gennemført, skyldes det forskellige Grunde, som har voldt Vanskeligheder, og da navnlig den Omstændighed, at der skulde mange Penge til. Det blev sagt i sin Tid, at en Vestkysthavn skulde føres ud paa stor Dybde og vilde koste Masser af Millioner. Men paa den anden Side har man sagt, at naar man blot var sikker paa, at et saadan Værk kunde holde, vilde man ikke stille sig uvillig overfor selv et stort Beløb, ja, det er endog blevet udtalt, at man ikke vilde gaa af Vejen for et Beløb af op til en Snes Millioner Kroner. Det var altsaa Faren for Værkernes Stabilitet, man navnlig frygtede, idet der henvistes til, at de umuligt kunde staa overfor Vesterhavet, idet der de fleste Steder ved Vesterhavets Kyster er Sandbund, paa hvilken det er meget vanskeligt at bygge. Der har ogsaa været udtalt Frygt for, at saadanne Havne skulde tilsande, og det er en begrundet Frygt, thi der er en mægtig Sandvandring langs Vesterhavets Kyster, og der er stor Fare for, at Sandet vandrer forbi Molerne ind i Havnemundingen, saa at Havnen bliver ubrugelig.

Den væsentligste Hindring for at komme til et Resultat har imidlertid sikkert været den, at Fiskerbefolkningen har stillet Krav om forskellige Havne paa de for-

skellige Fiskepladser. Ethvert Fiskerleje har ønsket en Havn, og hver Gang der har været Forslag fremme eller Tale om Havneanlæg, har Fiskerne sagt: Nej, naar vi ikke kan faa en Havn her, hvor vi bor, ønsker vi i Grunden ingen Havn, her er den bedste Plads for en Havn. Det er naturligt, at Mennesker finder, at den Plads, de arbejder paa, er den bedste, og at de fremstiller deres eget Fiskerleje som den bedste Anlægsplads for en Havn. Det har haft den Følge, at de Rigsdagsmænd, som repræsenterede de forskellige Fiskerlejer, har faaet samme Syn paa Sagen og ikke har talt med den Varme for en foreslaaet Fiskerihavn, som de burde, naar Havnen ikke skulde ligge netop i deres Valgkreds eller paa den Plads, hvor de af dem repræsenterede Fiskere ønskede den lagt.

Alle disse Betæneligheder synes nu overvundne. Vi staar nu med et Regeeringslovforslag, der er bygget paa et efter min Opfattelse solidt Grundlag. Først og fremmest er det bygget paa, at Fiskerne har sluttet sig sammen og sagt: Vi kræver en Vestkysthavn, vi overlader det til Sagskundskaaben at bestemme, paa hvilket Sted den bedst kan bygges og hvor der er størst Mulighed for, at Værkerne kan holde sig mod Angreb fra Havet, og den kan undgaa at blive ødelagt af Sandet. Forholdene for Fiskeriet er nu blevet adskilligt bedre end før, saa at det nu ikke gør saa nøje, om Fiskerne skal sejle nogle Mil længere eller kortere for at naa ind i en Havn. De har nu faaet Motorer i deres Fiskerbaade og har derved lettere ved at drive et større Fiskeri, et Fiskeri paa længere Sigt. Det har bevirket, at Fiskerne har sluttet sig sammen, idet de har forstaaet, at der ikke bliver nogen Havn, medmindre de bliver enige om at kræve en saadan, som Sagskundskaaben vil anbefale. Det er det, der er sket, og tillige har Vestkystens Rigsdagsmænd sluttet sig sammen om at stille det samme Krav som Fiskerne, nemlig Kravet om, at Sagen skulde overgives til en Kommission. Denne Kommission skulde saa nok finde de bedste Pladser til Anlæg af Havne og sørge for, at der kom til at foreligge Forslag om, at Havnene kunde blive bygget saaledes, at de kunde besejles og bruges af saa mange som muligt.

Det er det, som nu er sket, og den Betænkning, der nu er forelagt, og hvortil Lovforslaget i et og alt henholder sig, giver — ogsaa efter en Lægmandsbetragtning — et solidt Grundlag at bygge paa. Den er kortfattet, men klar, og den giver